

вѣшь за ради Тѣхъ, а Тѣмъ, като показуваше на Императрица та, рече : живѣйте всегда какъ то до сега въ тѣсенъ союзъ и любовь домашна.» Государь, ния вечъ казахме, искаше да благослови и отсутствующи те Свои дѣца. При имя то на секиго Той повдигаше ослабнала та ржка и заочно презъ дално разстояніе осѣняваше Ги съ кръстно знаменіе ; това благословеніе на умирающій-атъ съ такива чувства, разумѣва ся, чи е доходило до тѣхъ. Велика та Княгиня Ольга Николаевна, поражена съ извѣстіе то за ради опасна та болѣсть родителска, мыслеше незадржно да тржгне на пѣть, и съ трудъ, по убѣжденіе то на Кронъ-Принца Нейнаго Супруга, съгласи ся на кратковременно предъ пѣть-атъ отдѣхновеніе. Но едва Тя дочека да закрые очи и легко да задреме, кога изведнѣждъ И ся представи обожаемый-атъ Нейнъ Отець, на оджръ-атъ страданія и смърти, Кой то повдигаше ржка и благословяваше Я предъ кончина та Си.

По между това печална та, страшна та вѣсть все повечи и повечи ся распространяваше въ градъ-атъ. Народъ-атъ ся събираше около Дворецъ-атъ ; иѣкои влизаха въ преддверіе то, като чи не вѣруваха за слышано то ; други по поляна та и бульваръ-атъ тургаха ся на колѣна и молеха Бога за Своего Царя, защо то не знаеха, живъ ли е Той, или е вечъ преминалъ въ Праведно то селеніе.

Государь продължи да живѣе още нѣколко часове ; но като имаше въ изнеможено то Си тѣло всичко то присутствіе на умъ-атъ, Той живѣялъ, то есть мыслилъ